

Тритѣ главни поминѣци на Сливенѣ сѣ индустрията, занаятитѣ и нѣкои отрасли на земедѣлието (лозарство, градинарство, копринарство и т. н.).

Отъ историчния развой на Сливенската рѣчна (домашна) фабрична индустрия (вънената) се видѣ, че въ града сѣществуватъ превъзходни условия за индустрени предприятия. На първо мѣсто естественитѣ и следъ това останалитѣ (традиции, трудолюбие и т. н.).

Раположенъ край политѣ на високи планински разклонения отъ Ст.-планина, Сливенъ е заграденъ отъ всѣкъде съ планински потоци. Изобилната вода, която се е стичала отъ стрѣмнитѣ долове за Куруча и отъ тамъ за Тунджа, е била най-важното условие, за да се развитъ въ града и около него тепавици, дараци, бари, воденици градинарски колела и др водни устроики, (за които пише х. Калфа), въ които е необходима евтина и лесно приспособима къмъ първобитнитѣ колела двигателна сила (вж. хубавата статия въ мѣстния в-къ „Радикалъ“, бр. 2, стр. 4). Сѣщото това условие е било необходимо и за създаване на *първата българска тъкачна фабрика*-държавната, която тури основата на редъ частни тъкачни фабрики въ Сливенъ, Габрово, Карлово и Самоковъ.

Сливенската вода, на свойствата на която х. Калфа отдава и по-добрия цвѣтъ на старитѣ Сливенски аби, кебета и т. н. въ сравнение съ ангорскитѣ, и която, като водна двигателна сила, е надарила града ни съ едно ценно условие за развой на индустренитѣ тукъ предприятия, днесъ значително е намалѣла, благодарение безразсѣдното опустошение на горитѣ около Сливенъ, особно оголването на стрѣмнинитѣ. Бармукъ-Баиръ, напр., съгласно преданието, докогато билъ обрасълъ съ дебела гора, презъ него шуртѣли много потоци, които карали въ подножието му множество *бари*. Опустошаването на тая гора е зло, което Сливенци трѣбва, независимо отъ общитѣ държавни мѣрки, да предотвратятъ въ името на жизненитѣ облаги на града си. *Залесяване* на околноститѣ е едно важно мѣроприятие за въздигане на града въ стопанстено и здравно отношения.

Вънъ отъ горепоменатото мѣроприятие, едно друго обстоятелство дохожда въ помощъ на Сливенци. Откриването на земни вжглища въ недалечния Чамъ-деренски Балканъ може да навакса недосига отъ водна двигателна сила. Това е второ естествено условие, благоприятно за развой на индустренитѣ предприятия въ Сливенъ, Споредъ L. de Launay (la nature, 8 арг. 1905), Сливенъ е източния край на земновжглената зона, която отива на западъ до Шипка, а на с. з. до Радевци (Търновско). Сливенскитѣ вжглища, казва той, биха могли да съперничатъ съ английскитѣ. (Мината „Х. Димитъръ“ при Чамъ-дере е на 40 кл. отъ Сливенъ въ периметъръ отъ 400 хектара; вжглищата ѝ сѣ отъ терциаренъ произходъ. Въ